

Paints in TREC!

Tekst: Floor Nelissen en Susan Wagenaar
Fotografie: Corine Mennuti en Jolanda Scheepen

Onze Paints hebben zich van hun beste kant laten zien tijdens TREC Kootwijk (augustus 2010) met een eerste en tweede plaats in de T2 Solo-klasse! En dat was niet voor het eerst dat we met onze Paints in de prijzen vielen! Tijdens de Sinterklaas TREC (november 2009) mochten we ons verheugen op een eerste en derde plaats en dat terwijl we zelf nog amper of geen TREC ervaring hadden. Je vraagt je inmiddels vast af wat TREC is? Het is eigenlijk een soort rally, maar dan te paard. Het bestaat uit 3 onderdelen: een langeafstandsrit waar je een gemiddelde snelheid aan moet houden en moet kaartlezen, een trailparcours en een gangenproef in een baan, waarbij de controle over de galop en de stap centraal staan. Voor elk onderdeel krijg je een score. Deze scores worden bij elkaar opgeteld en bepalen de plaatsing in het klassement.

We zijn beiden begonnen met het rijden van TREC wedstrijden in het najaar van 2009, in de zogenaamde T1 klasse, een klasse voor niet-TREC leden. Inmiddels zijn we beiden lid van de TREC club en daardoor 'gepromoveerd' naar de T2 klasse, de startklasse voor TREC leden.

Voor meer informatie over TREC zelf, verwijzen we je graag naar de website <http://www.trec-club.nl/> Daar staat alles tot in de puntjes uitgelegd.

Hieronder kun je onze ervaringen lezen en waarom wij TREC zo leuk vinden!

Floor: Delta (Deltas Gold Bar) en ik houden ervan om uren door de natuur te zwerven en veel kilometers af te leggen. Dat is nou net wat TREC ons biedt: het verkennen van onbekend terrein (mooie natuur) aan de hand van een kaart, waarbij je per traject (afstand onbekend) probeert zo goed mogelijk de gevraagde gemiddelde snelheid (tussen

6 en 9 km per uur) te benaderen. En dat is best een uitdaging. Niet verdwalen is één, de gemiddelde snelheid aanhouden is twee.

Tijdens mijn eerste TREC wedstrijd (oktober 2009 TREC 't Gooi) verdwaalde ik tijdens het eerste traject van de oriëntatierit (POR) en dat heeft me een hoop tijdfouten en dus punten gekost. Ik moest toen erg wennen aan de schaal van de kaart en kon me niet altijd even goed

oriënteren. Na die eerste keer ben ik echter niet meer verdwaald en lukt het me om de gemiddelde snelheid steeds beter te benaderen. Om gevoel te krijgen voor snelheden heb ik thuis met de GPS in de hand onze snelheid gemeten tijdens een langzame en snelle stap, draf en galop. Het blijft echter gokken, want een snelheid van 7 of 8 km per uur is geen stap, maar ook geen jog (ongeveer 9 km per uur). En een GPS is tijdens de rit niet toegestaan!

Tijdens TREC Kootwijk heb ik het anders aangepakt. Aangezien ik meestal tijd over heb tijdens het intekenen van de kaart, heb ik elke kilometer op de kaart gemarkeerd. Ik wist dus precies hoe laat ik bij elke gemarkeerde kilometer moest zijn. Een stopwatch kwam nu goed van pas, evenals een 'spiekbriefje' met daarop de tijd die nodig is om één kilometer af te leggen bij een bepaalde gemiddelde snelheid. Het gevolg was dat ik dus tijdens de POR, die overigens over prachtige paarsgekleurde heide voerde, flink zat te rekenen op mijn paard! Het resultaat was er naar: het eerste traject van de POR had ik 0 strafpunten.

Aan het begin van het tweede traject vergat ik echter de stopwatch aan te zetten. Dat komt ervan als je bij de controlepost gezellig staat te praten met andere wedstrijdruiters!

Daarna had ik mijn hoofd er weer bij, waardoor ik op zowel het derde als het vierde, tevens

het laatste traject, slechts 1 strafpunt kreeg. In totaal had ik 5 strafpunten en had ik 235 punten van de in totaal 240 te verdienen punten. Mijn beste POR score tot nu toe!

Dat is mooi, maar wat ik nog belangrijker vind, is dat Delta er plezier in heeft. En dat heeft hij. Hij kijkt tijdens de POR lekker ontspannen om zich heen, de oren naar voren gericht. Tijdens de minipauzes bij de controleposten gaat hij in ruststand staan en wacht rustig af wat komen gaat. Ik verbaas me elke keer weer over zijn goede conditie en hoe ontspannen en meewerkend Delta is tijdens TREC wedstrijden. Zouden wij onze sport hebben gevonden?

Misschien is endurance ook wel iets voor ons, ook een buitensport, maar endurance is niet zo veelzijdig als TREC. De gangentest (MA) en het obstakelparcours (PTV) geven het toch extra jeu.

Tijdens TREC Kootwijk vond ik de gangentest extra spannend, want aan het eind van de baan moesten we langs enkele geitjes galopperen en Delta vindt geitjes erg eng. Ik zag het al gebeuren dat Delta uit de baan zou springen of terug zou vallen in de draf. Toen de geitjes in zicht kwamen, voelde ik dat Delta begon te twijfelen of hij wel door moest galopperen. Hup, dan maar wat gas erbij en strak naar voren blijven kijken, want anders zou het wel eens kunnen gebeuren waar ik bang voor was. Beter minder punten dan helemaal geen punten.

Maar toen moesten we nog in stap terug, weer langs de geitjes. We hebben voor de startlijn wat rond gestapt en telkens als ik dacht dat we klaar waren om terug te stappen, begon Delta te draven. Zo heb ik hem 2 of 3 keer nog kunnen afwenden voor de startlijn. Tijdens die 150 meter terug in stap durfde ik hem niet aan te sporen, ik durfde niet eens te denken aan sneller stappen. Delta kan heel snel stappen, maar het risico was veel te groot dat hij zou gaan draven. Ik kwam tevreden over de finishlijn, want we hadden het hele traject gestapt en eruit gehaald wat erin zat. Goed voor een eerste plaats in het MA klassement van de T2 Solo.

Waterhindernis
Foto: Jolanda Scheepen

Daarna mochten we meteen door naar het obstakelparcours. Delta heeft altijd zin in de PTV. Hij galoppeert het liefst overal op af. Dat doet hij heel dapper, maar dat is geen garantie dat hij elk obstakel neemt! Vooral als het obstakel er heel "ongewoon" uitziet, zoals de heg, of als het om een (stijl)sprong gaat, dan kan ik het wel schudden. Dus tijdens TREC Kootwijk heb ik de opsprong gelaten voor wat het is. Veiligheid gaat boven alles, vind ik. De heg was helaas wederom geen succes, maar daar komt hopelijk verandering in, want ik wil de heg gaan nabouwen. Veder leverde het parcours weinig problemen op. Hier en daar hebben we een puntje laten liggen. Uiteindelijk gaat het toch om behendigheid, gehoorzaamheid, controle en niet te vergeten vertrouwen van het paard in de ruiter!

Ook deze TREC wedstrijd was het weer genieten: genieten van mijn paard, van de mooie omgeving, van de uitdagingen in het parcours en van

de ontspannen en gezellige sfeer! Daar doe ik het alleen al voor, en als je dan hoort dat je eerste bent geworden dan is dat een geweldig cadeau. Ik was al erg blij met onze prestaties en wist wel dat we het best goed hadden gedaan, maar zo goed...nee, nooit gedacht. Dit is de tweede keer dat Delta (What A Horse!) en ik in het T2 Solo klassement eerste zijn geworden! Dat heeft me aan het denken gezet. Zijn we goed genoeg om volgend jaar in de T3 te starten? Zijn we toe aan een nieuwe uitdaging? Durven we het aan? We will see....

Susan: Na in november vorig jaar voor het eerst gestart te zijn op de Sinterklaas TREC in Kootwijkerbroek, hadden we de smaak te pakken! Een buitenrit maken in wedstrijdverband, wat is er nu gaver? ☺ Dus dit jaar wederom de keuze gemaakt om een TREC wedstrijd mee te gaan maken, samen met Jagger (Dusty Pebbles Bunny). Het werd de eendaagse TREC in Kootwijk, op 15 augustus.

Het was al vroeg dag, want we moesten natuurlijk vanuit Drenthe eerst naar de Veluwe. Daar aangekomen kon ik gelijk een prikweitje naast de trailer maken, zodat Jagger binnen 10 minuten lekker stond te grazen. Het is bij een TREC wedstrijd heel gewoon dat je een prikweitje maakt en die mogelijkheid is er dan ook vrijwel altijd.

Snel mezelf bij het secretariaat gemeld, waar ik ons startnummer kreeg en nog wat aanvullende uitleg. Er zijn heel vaak nieuwe deelnemers, dus je wordt ontzettend goed begeleidt als je dat wilt.

Daarna moest ik meteen opzadelen en richting de bepakkingcontrole. Daar wordt gekeken of je de verplichte onderdelen bij je hebt (zoals in onze klasse een halster, zakmes, hoevenkrabber en identiteitsbewijs) en krijg je een merkje aan zadel en hoofdstel, omdat je de gehele dag met hetzelfde tuig moet deelnemen.

Kaartlezen tijdens de POR
Foto: Corine Mennuti

Gelukkig was ik niets vergeten en was het wachten op het moment dat ik de kaart mocht gaan intekenen. Normaal is het de bedoeling dat je je paard vastzet als je de kaart gaat intekenen, maar als je een groom bij je hebt mag die je paard ook vasthouden.

Op een eendaagse wedstrijd krijg je vaak 10 minuten of een kwartier de tijd om je kaart in te tekenen. De

Tijdens de POR
Foto: Corine Mennuti

POR (oriëntatierit) is dan korter dan bij een tweedaagse TREC en dus heb je minder tijd nodig om in te tekenen.

Er zitten vrijwilligers die de tijd voor je bijhouden en zij waarschuwen dan ook als de tijd bijna om is.

Je krijgt een 'moederkaart', waarop de route staat aangegeven. Die moet je natuurlijk zo precies mogelijk natekenen, want anders ga je daar de mist al mee in! Er zitten best vaak instinkers in, net een extra bochtje, of aan een bepaalde kant van de weg enz. Daar wordt vaak precies gecontroleerd en ook daar kun je dus weer punten mee verdienen of verliezen. Gelukkig was het ditmaal een vrij simpele route, dus ik was ruim binnen de tijd klaar met intekenen. Zodra de intekentijd verstreken is, begint de start en ga je dus zo snel mogelijk naar je paard en op pad.

Voor elk traject (en je weet nooit hoe lang dat traject is) krijg je een gemiddelde snelheid opgelegd. Het is de bedoeling dat je je daar zo goed mogelijk aan probeert te houden, aangezien je daar punten mee scoort. Het doel van het thuis oefenen met buitenritten is dus ook weten hoe snel je rijdt! Nu had ik me voorgenomen om niet teveel op die snelheden te letten, ik wilde juist graag proberen deze rit op een voor ons wat hoger tempo te rijden, om te zien hoe hij dat volhield.

De eerste controlepost kwam al vrij snel. Je controlekaartje wordt getekend door de jury en er wordt gezorgd dat er weer 5 minuten tijd zit tussen elke deelnemer. Bij vertrek krijg je weer een nieuwe gemiddelde snelheid te horen tot het volgende controlepunt.

Genietend van de omgeving (POR)
Foto: Corine Mennuti

M.A. (Gangenproef)
Foto: Corine Mennuti

De rit zelf ging door het supermooie gebied rond Kootwijk op de Veluwe. Soms vergeet ik gewoon dat ik eigenlijk een wedstrijd aan het rijden ben en zit ik alleen maar om me heen te kijken en te genieten!

Een paar uur later bereikten we helemaal fit de eindstreep en moest ik Jagger voor de veterinaire keuring aanbieden.

Hierna hadden we een paar uurtjes pauze en dus hebben we even lekker gegeten en wat rondgekeken. Jagger stond weer mooi in zijn prikweitje en had het dus ook prima naar zijn zin.

Om half vier waren we aan de beurt voor de MA, de gangenproef. Zo langzaam mogelijk tussen twee lijnen (150 m.) galopperen en de

terugweg zo snel mogelijk stappen! Was ik in Kootwijkerbroek vorig jaar al heel blij dat hij in galop bleef, nu ging Jagger net zo netjes tussen de linten in een rustige galop, dan we daar de volle punten scoorden. Terug stappen ging ook prima, alleen loopt hij gewoon niet snel genoeg en dus hier geen punten helaas.

Daarna mochten we meteen van start in de PTV, het obstakelparcours! Naast de POR het leukste van de dag, vind ik! Het waren deze keer 16 hindernissen, verspreid over een groot veld en door een stuk bos. Achterwaarts door de eerste was geen probleem.

Daarna vol gas richting de volgende opdracht. Ik dacht dat het op tijd ging en had de gang er dus flink in. Na afloop bleek de tijd deze keer niet mee te tellen, maar goed het mocht de pret niet drukken.

Het labyrint in stap en de smalle corridor in galop gingen ook zonder problemen. Maar toen kwam die rare heg! Een soort bezembak, maar dan heel smal en dus midden in dat grote veld. Nou, je begrijpt dat Jagger totaal het nut niet inzag om daar overheen te gaan en dus stopte hij. Na nog een poging heb ik bedankt en ben ik verder gegaan. Ben toch zelf al niet zo'n springheld, dus dring vooral ook niet erg aan, haha.

De op- en afsprong
Foto: Corine Mennuti

Rechts op en afstappen is ook niet heel erg moeilijk, behalve dat het dan vanaf de grond moet en ik altijd van een opstapje opstap. Maar ook hier bleef hij keurig volgens de regels staan en dus door naar de laaghangende takken! Hier kun je het beste in galop onderdoor, omdat je dan het laagst bent. Helaas viel Jagger net voor die tijd in draf, maar gelukkig bleef alles toch liggen.

De berg af deed hij ook heel beheerst en met piepkleine stapjes, voorzichtig als hij is. Maar toen kwam dan toch die spectaculaire waterbak waar iedereen het over had! Een lange, vrij diepe waterbak die ze speciaal voor deze wedstrijd weer eens opgedoken en leeg gebaggerd hadden. Maar er dreef nog wel allemaal eendenkroos in! En dat

het nu lekker fris rook kan ik ook niet zeggen ☺

Jagger dacht waarschijnlijk hetzelfde, want al achterom kijkend leek hij te willen zeggen: "Dit meen je toch niet? Moet ik hier in?" Maargoed, trouw als hij is toch maar gedaan.

Na het water een flinke opsprong en toen kwam het onbeweeglijk stilstaan. Dat was ons vorige keer dus niet gelukt. Maar nu stapte ik af, zei "ho" en liep 4 meter weg. Hij moest stil blijven staan in de binnenste

Stappend door het labyrint
Foto: Corine Mennuti

cirkel en ik buiten de buitenste cirkel. 10 seconden... Ik heb maar tot 12 geteld, bang om te snel te tellen. Helemaal fantastisch, hij is blijven staan! (Waarschijnlijk wel dankzij tumult bij de waterbak die zijn aandacht trok, maar toch)

Verder volgden nog de slalom, de brug, een boomstam springen en een hek door. Weer een corridor, maar dit keer aan de hand en daarna de opsprong nog eens, maar nu als afsprong. Daar was even twijfel, want Jagger vond hem toch iets hoger dan thuis, maar ook hier ging hij uiteindelijk toch braaf naar beneden.

Na de PTV moesten we weer naar de veterinaire voor de laatste keuring en hij werd keurig fit bevonden, met een superlage hartslag. Ik was zo trots! Vooral omdat ik toch aardig doorgereden had in de PTV.

Wauw zeg, wat een dag! Heerlijk bezig geweest zo. Tja, en dan het wachten op de prijsuitreiking. Gewoon al uit fatsoen naar je mederuiters blijf je daar natuurlijk voor, want ik wist echt wel dat we geen prijs hadden. Ik had tenslotte qua rijgemiddelden helemaal niet op zitten letten. Maar toen kwam de verrassing! We waren 2^e geworden in ons klassement! Helemaal te gek natuurlijk en ik was nóg trotser! Achteraf bleek dat we niet eens zo heel veel tijdsfouten hadden in de POR en de PTV was natuurlijk hartstikke goed gegaan.

We hebben een mooie waardebon gewonnen voor een abonnement op de Paardenkrant of Bit. Heel gaaf natuurlijk!

Hopelijk kunnen Floor en ik jullie een beetje aansteken met onze verhalen, om ook eens TREC te proberen. Het is zo'n leuke en veelzijdige tak van paardensport! Je bent de hele dag bezig en er zit zeker een uitdaging in. Ben je een klasse ontgroeid, dan ga je verder in een zwaardere klasse, met langere afstanden en moeilijkere hindernissen. Dan kun je zelfs ritten met kompas krijgen!

Maar zo ver zijn Jagger en ik nog lang niet! Voorlopig genieten wij zo genoeg.

Het is een erg leuke sport die je ook heel goed met je Paint kunt beoefenen! Dat hebben onze Paints al wel bewezen ☺